

คำวินิจฉัยของ ศาลอาจารย์อนันต์ เกตุวงศ์ ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๒๓/๒๕๕๕

วันที่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๕๕

เรื่อง ศาลจังหวัดลำปางส่งคำโต้แย้งของจำเลยที่ ๑ และที่ ๒ (นายอนุชา แสงภักดี และนายธนัท มะโนคำ) ในคดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๘๕/๒๕๕๔ เพื่อให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ (กรณีพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ)

ศาลจังหวัดลำปางส่งคำโต้แย้งของจำเลยซึ่งเป็นผู้ร้อง จำนวน ๑ คำร้อง คดีแพ่งหมายเลขดำที่ ๘๕/๒๕๕๔ ระหว่าง บริษัท บางกอกแคปปิตอลเวนเจอร์ จำกัด โจทก์ นายอนุชา แสงภักดี (ผู้ร้อง) กับพวก จำเลย ขอให้หรือฐานความผิดโอนสิทธิเรียกร้อง เช่าซื้อ ค่าประกัน เรียกค่าเสียหาย คดีนี้ จำเลยที่ ๑ และจำเลยที่ ๒ ซึ่งเป็นผู้ร้องโต้แย้งว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคสอง และบทบัญญัตินั้น เป็นอันใช้บังคับมิได้ตามมาตรา ๖ โดยให้เหตุผลประกอบคำให้การ สรุปได้ว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ เป็นกฎหมายที่ตราขึ้นมาเพื่อจำกัดสิทธิและเสรีภาพ ของบุคคล และมีได้มีผลบังคับเป็นการทั่วไป โดยมุ่งหมายเพื่อใช้บังคับเพียงกรณีเดียวคือ เฉพาะการโอน สิทธิเรียกร้องระหว่างบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการเพียงไม่กี่รายกับโจทก์เท่านั้น จึงเป็นกรณีใดกรณีหนึ่ง หรือบุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง บทบัญญัติดังกล่าวจึงขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ และเป็นอันใช้บังคับมิได้ตามมาตรา ๖ ศาลจังหวัดลำปางพิจารณาแล้วเห็นว่า ประเด็นที่จำเลยทั้งสองขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณานั้น ศาลรัฐธรรมนูญยังไม่มีคำวินิจฉัยในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น จึงส่งความเห็นมาตามทางการต่อศาลรัฐธรรมนูญ ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาแล้วเห็นว่า เป็นคำร้องซึ่งส่งมาโดยศาลยุติธรรมตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๔ จึงรับไว้เพื่อพิจารณาวินิจฉัย โดยมีประเด็นตามคำร้องที่ผู้ร้องขอให้พิจารณาวินิจฉัย คือ พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคสอง หรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคสอง บัญญัติว่า “กฎหมายตามวรรคหนึ่งต้องมีผลใช้บังคับ เป็นการทั่วไปและไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเจาะจง ทั้งต้องระบุบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญที่ให้อำนาจในการตรากฎหมายนั้นด้วย”

LIRT

พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ บัญญัติว่า “การโอนสิทธิเรียกร้องทั้งหมดหรือบางส่วนของบริษัทที่ถูกระงับการดำเนินกิจการไปยังสถาบันการเงินอื่นให้กระทำได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวการโอนไปยังลูกหนี้ตามมาตรา ๓๐๖ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงสิทธิของลูกหนี้ที่จะยกข้อต่อสู้ตามมาตรา ๓๐๘ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์”

พิจารณาแล้วเห็นว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน มีเหตุผลในการประกาศใช้ เนื่องจากมีความจำเป็นที่จะต้องแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจของประเทศในขณะนั้นและของสถาบันการเงินที่ประสบปัญหาทางการเงินซึ่งต้องการการฟื้นฟูลักษณะการดำเนินกิจการ จึงมีการกำหนดมาตรการในการแก้ไขปัญหาโดยจัดตั้งองค์การของรัฐเพื่อดำเนินการตามมาตรการที่กำหนดขึ้น โดยพระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน ฯ ดังกล่าวนี้อาศัยบังคับเป็นหลักการทั่วไปกับบริษัทเงินทุนและบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ทุกแห่งที่ถูกระงับการดำเนินกิจการตามคำสั่งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง มิได้ใช้บังคับแก่กรณีใดกรณีหนึ่งหรือแก่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเป็นการเฉพาะเจาะจง ดังนั้นบทบัญญัติในมาตรา ๒๗ ของพระราชกำหนดดังกล่าวจึงมิได้เป็นไปตามที่ผู้ร้องโต้แย้งแต่อย่างใด และไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคสอง

ด้วยเหตุผลดังกล่าว จึงวินิจฉัยว่า พระราชกำหนดการปฏิรูประบบสถาบันการเงิน พ.ศ. ๒๕๕๐ มาตรา ๒๗ ไม่ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕ วรรคสอง

ศาสตราจารย์อนันต์ เกตุวงศ์

ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ